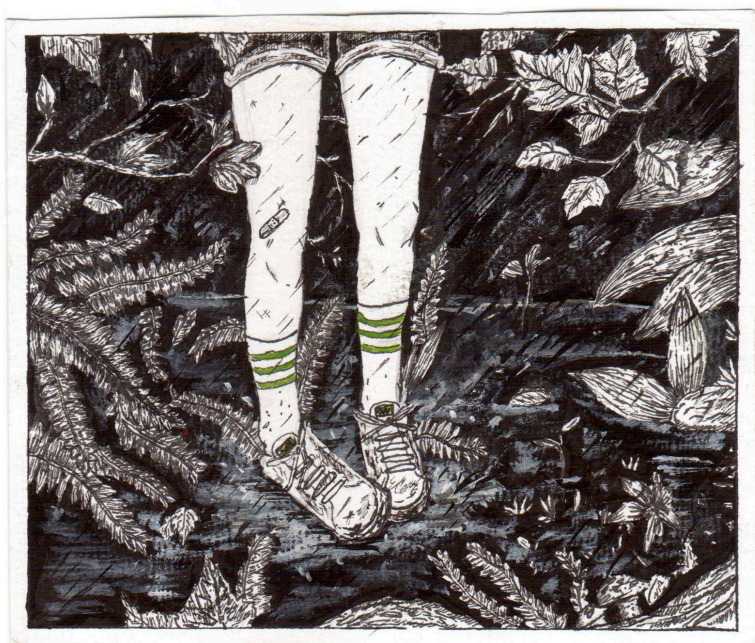

ТЕМА III

4. БЕОГРАДСКО ОГЛЕДАЊЕ ПЕСМЕ

Балша Радовић, Киша
Гимназија Цетиње
Ментор: проф. Лада Перовић

ΟΓΛΕΔΑΛΟ

ПЕСМА О ЗЛАТНОМ ДЕЧАКУ

Прва наџрада

4. БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

Песма о Златном дечаку се
једино може писати златним словима,
на златном папиру, златном оловком.

Када се нађе у мојим мислима,
заједно постајемо златни.
Он има златне очи и златну душу.
Воли ме златним срцем и
штити златним штитом.
Додирује златном руком и
љуби златним уснама.

Он је старији пар златних година,
одвојени смо километрима,
али спојени нераскидивом златном жицом.
Свако златно лето смо заједно.
Имамо наше место на ком
заједно сијамо од златне љубави,
делимо златне загрљаје, мисли и тишину.

Ирена Вучковић

Прехрамбено-угоститељска
школа Чачак

Ментор: проф. Данијела
Ковачевић Микић

LA CHANSON DU GARÇON EN OR

*Le premier prix de la 4ème édition
VISITE DE BELGRADE*

La chanson sur le garçon en or est
il ne peut être écrit qu'en lettres d'or,
sur papier doré, avec un crayon d'or.

Quand trouvé dans mes pensées,
ensemble nous devenons d'or.
Il a les yeux d'or et une âme d'or.
Il m'aime avec un coeur d'or
protège le bouclier d'or.
Toucher avec la main d'or et
aime les lèvres d'or.

Il est un vieux couple d'or,
nous sommes séparés par kilomètres,
mais reliés par un poignet d'or incassable.
Chaque année d'or nous sommes ensemble.
Nous avons notre endroit où
nous brillons ensemble de l'amour d'or,
nous partageons des l'étreinte dorée, des pensées
et des silence.

Irena Vučković

L'école de restauration Čačak

Mentor: professeur -

Danijela Kovačević Mikić

Traduit : Višnja Blagojević

ЛАВЕЖ

Друџа наџрада

4. БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

У белој хаљини гледам у сат
Стоји ли или уз светлост лети
Проклети механизам те авети
Чујем тај мрски бат

Кружи као гладан пас
Бесрамно лаје без повоца
Чека да преклињем на сав глас
Да у њега гледам као у оца

Бале му цуре на белу хаљину
Делом његових длака сашивену
Тражи цену за грех Адама
Невиност и понизност разума

Разголићен разум од стида се склања
Покорно слушајући лавез
Бат за батом умирања
Полако постаје трулеж

Повиновано „ја” нема истину
Ни кућу ни годину
Чека нову белину
Белих костију које замењују хаљину

Милан Ивановић

IV београдска гимназија Београд
Ментор: проф. Марија Стајић

ОНА

Друџа наџрада

4. БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

Можда у одразу не бих био плав
Можда бих се лепше облачио
Не бих носио татин капут, изношен сав
Колико год ми тај кашмир значио
Можда бих правио лакше кораке
Док ходам по ужареној цести
Чешљао бих се и баталио бих пороке
И уз јутарњу кафу бих слушао вести
Читао бих најбоље руске писце
Од свећа би замирисала цела зграда
Стављао бих кришом њене маске на лице
Њој бих долазио после тешког рада
Играо бих се са дугом црном косом
Њено бих име у себи певушио
Док до ње путујем возом
Само да је нисам ономад испустио.

Тамара Бардун

Карловачка гимназија

Сремски Карловци

Ментор: проф. Маја Стокин

МАРЛЕН

Трећа наџрада 4. БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

Марлен...
Кратке косе и дуже памети
Марлен воли да трчи
Највише изјутра
Јер тад се најбоље бежи
Покушавајући да побегне од прошлости
Хрли ка будућности коју нема
Често промени фризуру
Барем покоји прамен
Кад живот већ није могла
Марлен воли да је лепа
То је једино што јој остаје
И одлично јој иде
Поседује ормар најлепших ствари
Ципеларник најбоље обуће
Она је сан сваког стилисте
Али они немају времена за спавање
За њу удобност не постоји
Елеганција је оно чему тежи
Учена искуствима великих владара
Ипак није научила
Гаји пса и воли га највише на свету
Јер је са свињом живела
Марлен седи испружених прекрштених ногу
Покушавајући да досегне изгубљено

ОГЛЕДАЛО

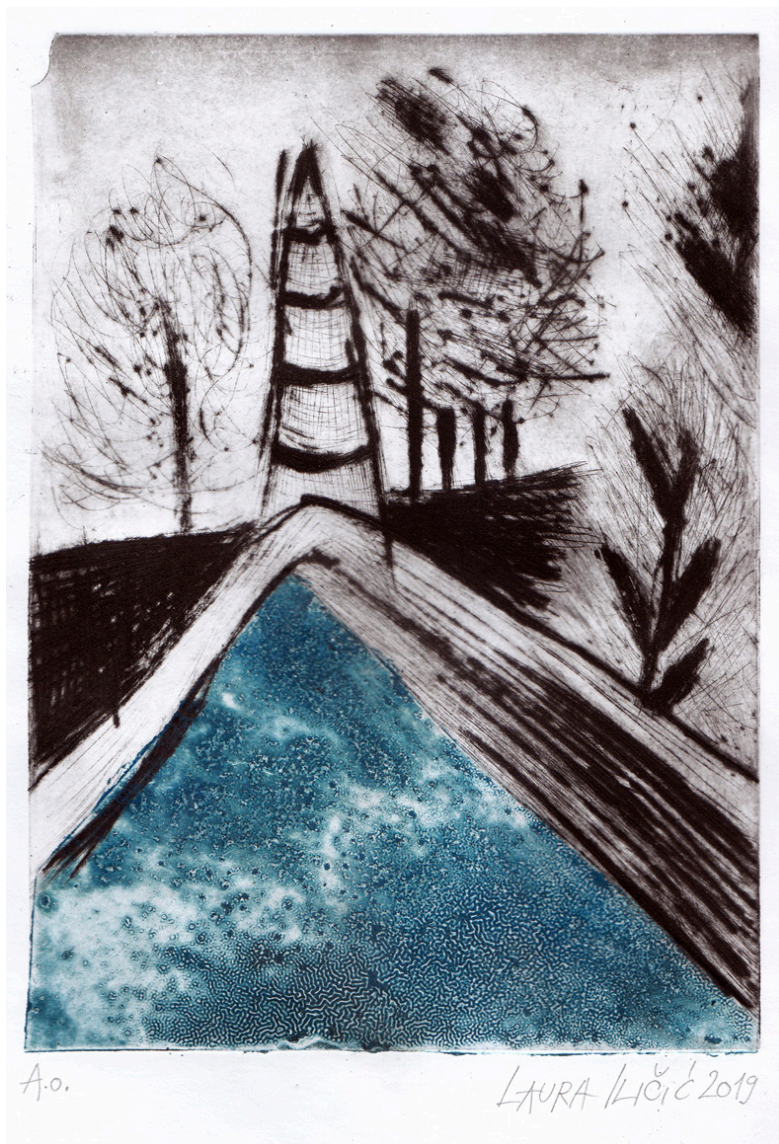
Погрбљених леђа још вуче за собом изгубљене године
Напудерисаних образа крије ране
Стегнутим уснама прећуткује пораз
Пријатеље нема, кажу да је зло
Али је није брига, она их презире
Озлојеђено коментарише
Сече погледом
Цинично се смеје

Од Марлен остале су само очи
Зелене, дубоке и непрегледне
Још би утопиле сваког ко њима заплочи
Но то више нико и не ради
Марлен воли да трчи
Највише изјутра
Јер тад се најбоље бежи

Сандра Бркић

Шабачка гимназија Шабац

Ментор: проф. Ана Јовановић

Лаура Иличић, Игралиште
Школа за дизајн Богдан Шупут,
Нови Сад
Ментор: проф. Соња Ардан

POLJANE

Pohvala 4. BEOGRADSKOG OGLEDANJA

Otvaraju se vidici,
jasno se vide široke, nepregledne poljane.
Srce osluhne i saživi se sa vlatima
pšenice koja se njiše.

Sunčeve zrake biraju vlati,
čas griju jedne, čas griju druge.
A one sretne, obasjane jutarnjim suncem,
vesele se i bježe u visinu.

Potok klokoće i mami svojom studeni običnog prolaznika,
koji nije raščistio da li da se preda strastima uživanja ili da
juri slijep za ljepotom.
Povjetarac miluje kosu prolaznika i juri poljanama;
neukroćen, veseo, bezbrižan.

Pitam se,
da li sva ova ljepota postoji samo zbog ljudi?
Ili su ljudi vlati pšenice zasijani na različitim poljanama.

Nejra Mujić

MSŠ Banovići

Mentor: prof. Ševala Mujezinović

APSTRAKтна PRODAVNICA

Pohvala 4. BEOGRADSKOG OGLEDANJA

Puštam je,
jer to je bolje
nego pticu držati
u kavezu
čije su rešetke skovane
od moje prašnjave
prolazne ljubavi.
Zaljubljen sam u nju,
mada je to uzaludnije nego li
puštati nekog kog
možeš da zavoliš.
Kupio bih joj vrapce
jer rastjerao sam ih sve
kad sam ih našao u njenoj kosi.
Kupio bih joj ljubav
jer joj moju
nikad nisam dao.
Kupio bih joj ljepša sjećanja
nekog boljeg mene
jer ovako nema čega da se sjeti
nema nostalgiju da je ugrije
nema za čime da pati
samo za snom
o propuštenoj sreći.

Nevena Đuretić

Gimnazija „Slobodan Škerović“ Podgorica
Mentor: prof. Violeta Zečević

СОБА

Похвала 4. БЕОГРАДСКОГ ОГЛЕДАЊА

Ја и моја празна соба...
Тмина јој зидове лиже.
У неко глуво доба
Зидови приђоше ближе.
И плафон се примаче поду
Не би ли видео боље
Те сузе што ми очи боду
И капљу без моје воље.

Ко кутија стисла се соба...
Ја у њој ко лептир у тегли,
Ал' слуша својега роба
Који су јади стегли.

Тек, загледах малену собу
Зидови чудно се стисли,
Као да седим у гробу,
Тесно за све моје мисли.

Ева Живковић

Зуботехничка школа Београд
Ментор: проф. Јелица Пајић

OZNAČENI

Pohvala 4. BEOGRADSKOG OGLEDANJA

Da li je naša gestikulacija ono što zapravo jesmo?
Od čega se skrivamo? Da li time padamo u bezdan?
Ili pak postizemo taj neki predodređeni cilj?
Od prvog dana kada stavimo masku na naša blijeda,
iznemogla lica, krećemo putem za koji nemamo mapu.
Ni do utočišta ni nazad. Neko uspije u tome fi do vrha,
bezgrešnog, strogog hoda. Drugi ljudi ih ne zapažaju
dok oni u to ulažu suze, krv i znoj. Oni su prolaznici.
Međutim, drugi ljudi, skriveni pod maskom, idu po
oblacima, sa krilima. Pod stopama propadaju kroz oblake.
Lebde. Ipak, skriveni su. Lutaju po mraku.
Traže puteve, medom i zlatom posute. Ne nalaze ih.

Mateja Martinović

Srednja likovna škola

„Petar Lubarda” Cetinje

Mentor: prof. Milka Kraljević

АКРОБАТИЈА

Касно смо почели
Затварати врата
својих соба.
Ослободили смо се
страха
од транспарентних бића
која сваке ноћи
разговарају
са нашом подсвијешћу.
Воде озбиљне конверзације
у неозбиљно доба
док црпе лакоћу
првог сна.
Медицински феномен
Објашњење број један
Она се буди
Преправљам Шарла
Мозак се буди
Парадоксално спавање
Теорија два
Ментално и физичко мучење
Стварно проживљавамо.
Ударна свијест
без испаљеног метка.
Мокрота
Flegmatisch
читамо са усана
вјерујемо
проналазимо
отпор
послије другог
стиска за врат

Мартина Меденица

Средња економска школа
„Мирко Вешовић" Подгорица
Ментор: проф. Анкица Ђуришић

ДУГМЕ

Дом.

Љуљашка у дворишту још памти
свако лето и одерана колена.

Не знам, не живим више тамо.

Тобоган.

Стара јабука у предњем
и трула трешња у задњем дворишту.

Мала кућа мирише још увек
на мамин џем од кајсија.

Не знам, не живим више тамо.

Три степеника где још има крви
кад сам пала док сам се играла рата,
чини ми се сада да крвавијег није било.

Трава још памти мене босоногу
и свако лето када обућа
мојих ногу није видела.

Не знам, не живим више тамо.

Огромни фикус поред улазних врата
вечито заливан пивом.

Боље расте, лепши су листови због њега,
каже отац.

Зашто онда ниси и ти постао
бољи и лепши због њега?

ОГЛЕДАЛО

Стара врата кухиње,
никад их нисам затворила из првог пута,
другог,
трећег.
Како си их ти увек из прве залупио?
Изгледа да си због њега постао снажнији,
мора да је то.

Стари кревет у дневној соби,
ми на њему
и фотеља на љуљање,
отац на њој.
Дневник у пола осам,
ниски сто,
чаша пива, поред ње флаша.
Трећа по реду данас, не знам,
забројала сам се.
И пиксла празна
јер мора да пуши напољу,
мама каже не сме у кући.

Тишина, ћутање.
Не знам шта да кажем.
Њему тема посао и мржња,
а мени хаљине, фолклор,
момци, књиге...
Како је било у школи? Добро или лепо.
Крај разговора.
Памтим и шалу, осмех и покоји загрљај,
али не памтим пиво у тим тренуцима
па зато и јесу ретки.
Памтим грубе руке које нису довољно грлиле,
а требало је.
Чешће су удариле или стискале песнице у бесу,
а нису требале.
Памтим да све што спаја мајку и оца
јесу његове очи и њен осмех
код брата и мене на лицу.

Три младежа на његовом десном рамену
праве троугао.
Исти распоред је и код брата и мене.

ОГЛЕДАЛО

Али троугао између наших срца
није направљен, нити ће.
Увек му је фалио један члан,
као и капуту кад му отпадне дугме,
па ти баш на том месту буде
најхладније.
Дом је далеко
и са тим смо се помирили,
али да ли ћемо даљини опростити?
Не знам, не живим више тамо.

Нађа Лукић

Шабачка гимназија Шабач
Ментор: проф. Снежана Корнарос

O MATERNJEM JEZIKU SA ŠALJIVE STRANE

Mnogo vakta i zemana
Našom Zemljom je proteklo,
A iz mnogih se divana
Svašta mudro ovdje reklo.
Mnogo se simpatičnih fraza
U narodu našem tako kaza.
Moram priznat svima vama
Zadovoljstvo sada mi je
Izrekama i frazama
Prići malo drugačije.

Ovdje su ljudi istančanog sluha
Pa zato svašta primjećuju –
To se kafa peče, hljeb kuha,
A čarape se, zamislite, čuju.

Samo ovdje može da se desi
Nešto što se objasniti ne da
Prijatelj ti kaže: gdje si,
A u tebe baš upravo gleda.

Muzika se kod nas odvrće, bezbeli,
Ko biva da nas od stresa spasi,
A televizor gori dan cijeli,
Pa treba malo i da se ugasi.
Naši ljudi po doktorima hodaju
uvijek kada se razbole,
kod nas se čak i zjale prodaju-
toliko ljudi trgovati vole.

OGLEDALO

Oni što mnogo rade
ko zaklani spavaju,
a papiri se ne vade
već se uvijek ganjaju.

Kad se neko "otkači"
on od smijeha "crkne",
i ovdje se "stumrači",
umjesto da smrkne.

I ovo treba biti rečeno
jer za nas je vezano u stvari
ovdje se kaže: "samo pošteno",
pa ko koga nasamari.

Nemoj ništa da te čudi
ako ovo čuješ i ti
kad govore naši ljudi
"hajd' polako, al pohiti!"

Edi Ćurak

Srednja ekonomsko-trgovinska
škola Tuzla
Mentor: prof. Larisa Ćustendil

ЉУБАВ НИЈЕ САМО РЕЧ

Љубав није реч само,
То и ти и ја, друже, знамо.

Не можеш волети умом,
Ипак до срца она дође,
Делима почнеш да је показујеш,
А жеља за речима к'о да те прође.

Љубав није реч само,
Надам се да и ово знаш:
Прво заволиш себе,
Јер у њој добијаш оно што даш.

Ни сам не приметиш како,
Ал' ти постане лако,
Да причаш мање, а осећаш све више и више,
Па шватиш да у љубави важи:
Како волиш тако ти се и пише!

Зато воли јако, све више, а тише.

Богдан Кошутећ

Гимназија „Руђер Бошковић” Београд
Ментор: проф. Катарина Урошевић

SONET 7

Nakon sreće, postala si tuga
Ja voljeti više nikada neću
I ne znam kako naći sreću
Nakon tebe ovdje ne sjedi druga

Ti si me pustila, ljubav nije pokazana
Bol u mom srcu je pukla
Predugo je tvoju sreću vukla
Moja ljubav je mogla i smrću biti dokazana

Više te nema, to mogu da kažem
Ja tražim novi život, novu sreću sebi
Ali možda se i dalje samo varam

Znam da vas sve o tome lažem
Dok govorim sa osmijehom o tebi
U srcu najveću bol si stvaram

Lejla Dedić
KŠC „Sv. Franjo”
Opća gimnazija Tuzla
Mentor : prof. Sanja Tomić

JANUAR

Kavez	A vreme stoji
Tu si sama	Belo
Sa sobom	Nikakvo
Nema pesme	Neopipljivo
One tvoje	Prava linija
Društva	Kiša
Vina	Namršteno čelo
Tu vlada	Grmljavina
Bezrečje	Sve je to film
U ćošku si	U nekoj dubini
U strahu	Neke pogrešne misli
Utopljeni	Negde iza
U mislima	Nazire se i plavo
Gutaš reči	Crveno, zeleno
To je refleks	Ne boj se
Na strogost	Da obojiš
Okoline	Svoj svet
U glavi	I da putuješ
Trista na sat	Kroz isti

Velibor Berić

Tehnička škola „Zmaj” Zemun

Mentor: prof. Tatjana Todorović

LO SCAMPO

Нестаћемо
Шареним комбијем
Са две шаке баште
Иза капија недођије.

Нигде „Ово знам.”
Нико „Добар дан.”
Само предели и странци
И љубав као план.

Браћемо
У сутон, у јутра,
Са тобом ван себе,
Са собом унутра.

Високи гроздасти руј
Махаће лабаво гају,
нашим скрштеним баштама
и малом шареном комбију.

Лазар Прендовић
Економска школа
„Нада Димић” Земун
Ментор: проф. Душанка Павловић

ΟΓΛΕΔΑΛΟ
